

පුර්වග

සිංහල ඓතිහාසික නවකථාවේ ආරම්භය හා විකාශනය

මාගම්මතගේ ප්‍රේමවන්ද
(බී.ඒ), ජේරාදෙනිය, (එම්.ඒ.) කැලණිය
පුස්තකාල විද්‍යා පන්තියේ උපාධි
විප්ලෝමා (කැලණිය)

පිටුව අංකය	234
පිටි අංකය	

ශ්‍රී ලංකා කැලණිය විශ්ව විද්‍යාලයේ ආචාර්ය (පී.එච්.ඩී.)
උපාධි පරීක්ෂණය සඳහා ඉදිරිපත් කරන නිබන්ධය
2001 මාර්තු 01 දින

නිබන්ධ සාරාංශය

චේතියාසික නවකරාව, නවකරාව නමැති සාහිත්‍යාංශයට ඇතුළත් වන නමුත් වර්තමාන සමාජයක් පසුබිම් කර ගත් නවකරා හා චේතියාසික සමාජයක් පසුබිම් කර ගත් නවකරා අතර සමානකම් මෙන් ම අසමානකම් ද දක්නට ලැබේ. චේතියාසික නවකරාව කුමක්ද යන්න පිළිබඳ ව සදුන්වා දීමේ දී ඉංග්‍රීසි සාහිත්‍ය විචාරකයන් වන සිරම් ජලෙෂ්මන් සහ එච්. ඒ. ජී. ජයවර්ධන විසින් චේතියාසික සමාජයක් පසුබිම් කර ගත් නවකරා වර්ගයේ ඇති වෙනස්කම් පෙන්වා දී තිබේ.

සිංහල සාහිත්‍ය විචාරකයන් වන ඒ. ඒ. සුරවීර සහ මැන්දිස් රෝසෙට් විසින් චේතියාසික නවකරාව අනෙකුත් නවකරාවලින් වෙනස් වන ආකාරය පැහැදිලි කර දී තිබේ. මුල් යුගයේ එනම් ක්‍රි. ව. 1892 සිට ක්‍රි. ව. 1929 දක්වා බිහිවූ සිංහල නවකරා පිළිබඳ ව අදහස් දක්වන එදිරිවීර සරච්චන්ද්‍ර, සරච්චන්ද්‍ර වික්‍රමසූරිය සහ ආරිය රාජකරුණා වැනි විචාරකයන් සිංහල චේතියාසික නවකරාවේ ස්වරූපය පිළිබඳ ව ප්‍රමාණවත් විග්‍රහයක් ඉදිරිපත් කර තැනි බව පෙනේ.

සිංහල චේතියාසික නවකරාව ආරම්භ වූ යුගයේ බිහිවූ 'විමලා (1892)' සහ 'ආදර හසුන(1892)' , 'නන්දාවතී හෙවත් වාසනාවන්ත ගෙදර(1916)' , 'බන්ධර මහත්මයා(1920)' 'ස්වර්ණලාලි(1924)' , 'වන පුෂ්පය හෙවත් අශෝකමාලා(1929)' , 'සාලිය අශෝකමාලා (1929)' ආදී කෘතිවල චේතියාසික නවකරාවක පිහිටිය යුතු සියලුම ලක්ෂණ දක්නට තොලැබෙන බැවින් එම කෘති චේතියාසික ප්‍රබන්ධ කරා ලෙස සැලකිය හැකිය.

සිංහල චේතියාසික නවකරා සඳහා වස්තු කර ගෙන ඇත්තේ කතුවරයන් ජීවත්වූ යුගයන්ට වඩා අවුරුදු සිය ගණනක් හෝ දහස් ගණනක් හෝ පැරණි යුගයන්ට අයත් වන සමාජයන් බව පෙනේ. එමෙන්ම චේතියාසික නවකරාවල වර්තමාන සමාජය පසුබිම් කර ගත් නවකරාවල දක්නට තොලැබෙන සත්‍ය වශයෙන් ඉතිහාසයේ ජීවත්වූ පුද්ගලයන්ගේ චරිත ද ඇතුළත් වී තිබේ.

චේතියාසික නවකරාවක තිබෙන තවත් විශේෂ ලක්ෂණයක් වන්නේ එම නවකරාවට පසුබිම් වූ සමාජයේ ස්වරූපය චේතියාසික මූලාශ්‍ර ආශ්‍රයෙන් නිරූපණය කර තිබීමය.

සිංහල චේතනාසිත නවකථාකරුවන් වන ඔක්තෝව ඇල්බට් ද සිල්වා, ආනන්ද රාජකරණ, ඩී. සී. දිසානායක, ඒ. ද. එස්. කතකරන්ත, එන්. පී. ඒ. විමලනාඨ, ඩී. ඩබ්. වික්‍රමාරච්චි, මාර්ටින් වික්‍රමසිංහ, හේමපාල මුනිදාස, ඩබ්. ඒ. සිල්වා සහ සෝමපාල රණතුංග වැනි ලේඛකයන් ඔවුන්ගේ චේතනාසිත නවකථා රචනා කිරීමේ දී සඳ්ධර්ම රත්නාවලිය, සඳ්ධර්මාලංකාරය, පුජාවලිය, ජාතක පොත සහ ථූපවංශය යන කෘතිවලින් ආභාසය ලබමින් එම කෘතිවල ඇතුළත් භාෂා ශෛලීන්ට සමාන භාෂා ව්‍යවහාරයක් යොදා ගෙන තිබේ.

එහෙත් පසුකාලීනව චේතනාසිත නවකථා රචනා කළ පී. ඩී. සේනානායක, ඒ. ඩී. සුරවීර, සහ චේතියන් පෙරේරා යන ලේඛකයන් වර්තමාන ව්‍යවහාර සිංහල භාෂාවට බොහෝ දුරට සමාන භාෂා ව්‍යවහාරයක් යොදා ගෙන තිබේ.

චේතනාසිත නවකථාවක පිහිටිය යුතු සියලුම ලක්ෂණ ඇතුළත් වන පරිදි රචනා කළ පුරව සිංහල චේතනාසිත නවකථාව ලෙස මාර්ටින් වික්‍රමසිංහ විසින් රචනා කළ 'රෝහිණි(1929)' කෘතිය සඳහන් කළ හැකිය.

1892 සිට 1929 දක්වා කාලය තුළ සිංහල චේතනාසිත නවකථා 14ක් පමණ රචනා කර තිබේ. මෙම කෘති රචනා කළ ලේඛකයන් බටහිර රටවල සිටි චේතනාසිත නවකථාකරුවන්ගේ කෘතිවලින් ආභාසය ලබා තැනී බව පෙනේ.

ඩබ්. ඒ. සිල්වා විසින් සර් චෝල්ටර් ජකොවි, චාල්ස් ඩිකන්ස්, ලියෝ ටෝල්ස්ටෝයි යන ලේඛකයන්ගේ චේතනාසිත නවකථාවලින් ආභාසය ලබා රචනා කළ 'දෙවයෝගය(1936)', 'සුනේත්‍රා හෙවත් අවිචාර සමය(1936) ', සහ 'විජයබාකොලිය(1944) ' යන කෘති තිසා සිංහල චේතනාසිත නවකථාව බෙහෙවින් වර්ධනය වූ අතර සිංහල පාඨකයන් අතර ජනප්‍රිය වූ ආකාරයට පෙනේ.

සිංහල චේතනාසිත නවකථාවේ ප්‍රභවය හා වර්ධනය සඳහා ඊට ආසන්න කාලය තුළ ශ්‍රී ලංකාවේ ඇතිවූ සාහිත්‍යය සහ සමාජය ප්‍රවණතා බෙහෙවින් බලපෑ ඇති බව සඳහන් කළ හැකිය. සිංහල චේතනාසිත නවකථාකරුවන් ඔවුන්ගේ කෘති රචනා කිරීමේ දී නූතන සහ නඩගම් නිර්මාණවලින් දැඩි ලෙස ආභාසය ලබා ඇති බව පෙනේ.

විරන්ත සංඝල ගද්‍ය සාහිත්‍ය කෘති කියවා ඒ අනුව සකස් වූ සාහිත්‍ය රුවියක් හිමි ව සිටි සංඝල පාඨකයන් බටහිර නවකථාවල ආභාසය ලබමින් ලියන ලද තත්කාලීන සමාජය පසුබිම් කර ගත් නවකථා කියවීමට රුවියක් නොදැක්වූ නිසා මාරුවක් වික්‍රමසිංහ සහ බබි. ඒ. සිල්වා චේතනාසිත නවකථා රචනය කෙරෙහි යොමු වූ බව කිව හැකිය.

මේ යුගයේ බිහිවූ තත්කාලීන සමාජය පසුබිම් කර ගත් නවකථා කියවීමෙන් තරුණ තරුණියන් සදාචාර ධර්ම අතින් පිරිහීමට පත්වේ යයි විශ්වාස කළ බැවින් සුවරිතවාදීන් විසින් සංඝල නවකථාව කෙරෙහි විරෝධයක් දැක්වීම නිසා චේතනාසිත නවකථා රචනය සඳහා ලේඛකයන් පෙළඹී ඇති බව පෙනේ.

දුටුගැමුණු රජු, විදිය බණ්ඩාර, පළමු වන රාජසිංහ රජු ආදී පුද්ගලයන් ජීවත්වූ යුගයන් පසුබිම් කර ගෙන චේතනාසිත නවකථා රාශියක් ලියවී ඇති අතර ඒ මගින් සංඝලයාගේ හිදහස් සටන් ව්‍යාපාරය පැවති යුගයේ සංඝල ජනතාව තුළ ජාතිකානුරාගය ඇති කිරීමට කතුවරුන් උත්සාහ කළ බව සිතිය හැකිය.

සංඝල චේතනාසිත නවකථාව වර්ධනය වූ දෙවැනි යුගය ලෙස සැලකිය හැකි බව. ඒ. සිල්වාගේ චේතනාසිත නවකථා බිහිවූ යුගය තුළ ඔහු විසින් 'සුනේනා හෙවත් අවිමාර සමය (1936), 'විජයබාකොල්ලය (1944) ' යනුවෙන් සාර්ථක චේතනාසිත නවකථා දෙකක් රචනා කළ බව පෙනේ.

සංඝල චේතනාසිත නවකථාවේ තුන් වන යුගය ලෙස සලකන 1960 දශකයේ දී 'මේධ්‍යා (1963) ' , 'වැරැමුණ (1965) ' , 'වරදත්ත (1967) ' යන නවකථා ජී. ඩී. සේනානායක විසින් රචනා කරන ලදී. ඔහුගේ චේතනාසිත නවකථා ශ්‍රී ලංකාවේ චේතනාසිත යුගයන් පසුබිම් කර ගෙන රචනා කළ කෘති තොවන අතර දඹදිව මුද්දිකාලීන සමාජය පසුබිම් කර ගත් නවකථා ලෙස ලදිරිපත් කර තිබේ. එම කෘතිවල සත්‍ය වශයෙන් දඹදිව ජීවත්වූ කිසිම පුද්ගලයෙකුගේ චරිත ඇතුළත් තොවන අතර සියලුම චරිත මනකල්පිත චරිත ලෙස ඉදිරිපත් කර තිබේ.

ජී. ඩී. සේනානායක චේතනාසිත නවකථා රචනා කිරීමේ දී බටහිර චේතනාසිත නවකථා වලින් මෙන් ම ජාතක පොත, සද්ධර්ම රත්නාවලිය , පුජාවලිය, සද්ධර්මාලංකාරය ආදී ගද්‍ය කෘති වලින් ආභාසය ලබා ඇති බව පෙනේ.

ඒ. ඩී. සේනානායක විසින් බිහිකළ මන:කල්පිත චරිත පමණක් යොදා ගන්නා චේතියාසික නවකථා සම්ප්‍රදාය අනුගමනය කරමින් ජයසේන ජයකොඩි, මිනිවත් පී. හිලකරන්ත, එච්. එම්. ජේරත් යන ලේඛකයෝ චේතියාසික නවකථා රචනා කළහ.

සිංහල චේතියාසික නවකථාව විකාශයට පත් වූ හතර වැනි යුගය ලෙස සැලකිය හැකි ඒ. ඩී. සුරවීර විසින් චේතියාසික නවකථා රචනා කළ කාලය තුළ 'සඳා මෙලෙස පුර දෙරණේ (1980)' සහ 'අඳුර දුරලත රැස් (1983)' යන කෘති සාර්ථක කලා නිර්මාණ ලෙස ඉදිරිපත් කර තිබේ.

ඒ. ඩී. සුරවීර ඔහුගේ චේතියාසික නවකථා රචනා නිර්මේ දී මහාවංශය, ථූපවංශය, පුජාවලිය ආදී කෘතීන්හි සිදහත් චේතියාසික තොරතුරු බොහෝ දුරට වෙතස් කරමින් චේතියාසික තොරතුරු සහ චරිත පුද්ගලයන් ඉදිරිපත් කර ඇති බව පෙනේ.

ඒ. ඩී. සුරවීරගේ චේතියාසික නවකථා මගින් චරිතමාන සමාජයේ පවතින යම් යම් ලක්ෂණ අතිත යුගයන්හිදී පැති බව උපකල්පනය කරමින් එම කෘති නිර්මාණය කර ඇති බව කිව හැකිය.

ඒ. ඩී. සුරවීරගේ චේතියාසික නවකථා බිහිවීමෙන් පසු සිංහල චේතියාසික නවකථාවේ වර්ධනයක් දක්නට ලැබුණු අතර ඉන්පසු ටෙකිසන් පෙරේරා, ජයසේන ජයකොඩි, එච්. එම්. ජේරත්, දෙනගම සිරිවර්ධන ආදී ලේඛකයන් මෙන්ම තවත් ආධුනික ලේඛයන් ද චේතියාසික නවකථා රචනයට පෙළඹී ඇති බව සිදහත් කළ හැකිය.